

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Zdeňka Pivoňky a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Alexandra Kryslu, v právní věci žalobce **P. H.**, bytem, zastoupeného JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem se sídlem Domažlice, nám. Míru 143, proti žalovanému **Celnímu ředitelství v Plzni**, se sídlem Plzeň, Antonína Uxy 11, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 23.4.2010, č.j. 3325-2/2010-160100-21, č.j. 3326-2/2010-160100-21, č.j. 3584-2/2010-160100-21, č.j. 3272-2/2010-160100-21, ze dne 3.5.2010, č.j. 3754-2/2010-160100-21, č.j. 3441-2/2010-160100-21, č.j. 3751-2/2010-160100-21, č.j. 3587-2/2010-160100-21, č.j. 3445-2/2010-160100-21, č.j. 4051-2/2010-160100-21, ze dne 5.5.2010, č.j. 3586-2/2010-160100-21, č.j. 3583-2/2010-160100-21, č.j. 3444-2/2010-160100-21, č.j. 3588-2/2010-160100-21, č.j. 3749-2/2010-160100-21, č.j. 3752-2/2010-160100-21, č.j. 3585-2/2010-160100-21, č.j. 3755-2/2010-160100-21, č.j. 4200-2/2010-160100-21, č.j. 4050-2/2010-160100-21, ze dne 11.5.2010, č.j. 3750-2/2010-160100-21, ze dne 12.5.2010, č.j. 3753-2/2010-160100-21, č.j. 3756-2/2010-160100-21,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23.4.2010, č.j. 3325-2/2010-160100-21, se **z r u š u j e** a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23.4.2010, č.j. 3326-2/2010-160100-21, se **z r u š u j e** a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.
- III. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23.4.2010, č.j. 3584-2/2010-160100-21, se **z r u š u j e** a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.
- IV. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23.4.2010, č.j. 3272-2/2010-160100-21, se **z r u š u j e** a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.

- V. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3.5.2010, č.j. 3754-2/2010-160100-21, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- VI. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3.5.2010, č.j. 3441-2/2010-160100-21, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- VII. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3.5.2010, č.j. 3751-2/2010-160100-21, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- VIII. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3.5.2010, č.j. 3587-2/2010-160100-21, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- IX. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3.5.2010, č.j. 3445-2/2010-160100-21, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- X. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3.5.2010, č.j. 4051-2/2010-160100-21, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- XI. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5.5.2010, č.j. 3586-2/2010-160100-21, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- XII. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5.5.2010, č.j. 3583-2/2010-160100-21, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- XIII. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5.5.2010, č.j. 3444-2/2010-160100-21, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- XIV. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5.5.2010, č.j. 3588-2/2010-160100-21, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- XV. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5.5.2010, č.j. 3749-2/2010-160100-21, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- XVI. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5.5.2010, č.j. 3752-2/2010-160100-21, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- XVII. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5.5.2010, č.j. 3585-2/2010-160100-21, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- XVIII. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5.5.2010, č.j. 3755-2/2010-160100-21, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- XIX. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5.5.2010, č.j. 4200-2/2010-160100-21, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

- XX. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5.5.2010, č.j. 4050-2/2010-160100-21, se z r u š u j e a v ě c s e v r a c í k d a l š í m u ř í z e n í ž a l o v a n é m u.**
- XXI. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11.5.2010, č.j. 3750-2/2010-160100-21, se z r u š u j e a v ě c s e v r a c í k d a l š í m u ř í z e n í ž a l o v a n é m u.**
- XXII. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12.5.2010, č.j. 3753-2/2010-160100-21, se z r u š u j e a v ě c s e v r a c í k d a l š í m u ř í z e n í ž a l o v a n é m u.**
- XXIII. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12.5.2010, č.j. 3756-2/2010-160100-21, se z r u š u j e a v ě c s e v r a c í k d a l š í m u ř í z e n í ž a l o v a n é m u.**
- XXIV. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení v částce 7.760 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Václava Faltýna, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce žalobou domáhal zrušení celkem 23 rozhodnutí žalovaného.

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23.4.2010, č.j. 3325-2/2010-160100-21, (dále jen „první napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru č. 9965200340 Celního úřadu Plzeň (dále jen „první prvoinstanční orgán“) ze dne 7.12.2009, č.j. 14899-2/2009-166500-21 (dále jen „první prvoinstanční rozhodnutí“). Prvním prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/9 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex“), z dovezeného zboží – osobního automobilu FORD GALAXY 1,9 TD, VIN WFOGXXPSSG4R04838, propuštěného dne 7.2.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 27.947 Kč.

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23.4.2010, č.j. 3326-2/2010-160100-21, (dále jen „druhé napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru č. 9965200337 prvoinstančního orgánu ze dne 7.12.2009, č.j. 14902-2/2009-166500-21 (dále jen „druhé prvoinstanční rozhodnutí“). Druhým prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu PEUGEOT 206 1,6, VIN VF32ANFZE40307280, propuštěného dne 12.1.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 6.375 Kč.

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23.4.2010, č.j. 3584-2/2010-160100-21, (dále jen „třetí napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru č. 9965200354 prvoinstančního orgánu ze dne 9.12.2009, č.j. 14886-2/2009-166500-021 (dále jen „třetí prvoinstanční rozhodnutí“). Třetím prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu FORD FOCUS 1,8, VIN WF0AXXGCDAXU18268, propuštěného dne 8.3.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 10.438 Kč.

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23.4.2010, č.j. 3272-2/2010-160100-21, (dále jen „čtvrté napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru č. 9965200362 prvoinstančního orgánu ze dne 11.12.2009, č.j. 14931-2/2009-166500-021 (dále jen „čtvrté prvoinstanční rozhodnutí“). Čtvrtým prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu FORD FOCUS 2,0, VIN VF05XXGCD54S37225, propuštěného dne 21.6.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 22.985 Kč.

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3.5.2010, č.j. 3754-2/2010-160100-21, (dále jen „páté napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru č. 9965200341 prvoinstančního orgánu ze dne 7.12.2009, č.j. 14861-2/2009-166500-021, opraveného rozhodnutím téhož orgánu ze dne 18.2.2010, č.j. 5330-3/2010-166500-021 (dále jen „páté prvoinstanční rozhodnutí“). Pátým prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu ŠKODA OCTAVIA COMBI, VIN TMBKS21UX28550875, propuštěného dne 4.4.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 19.075 Kč.

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3.5.2010, č.j. 3441-2/2010-160100-21, (dále jen „šesté napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru č. 9965200355 prvoinstančního orgánu ze dne 9.12.2009, č.j. 14889-2/2009-166500-021, (dále jen „šesté prvoinstanční rozhodnutí“). Šestým prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu OPEL ASTRA G 16, VIN W0L0TGF35W2180852, propuštěného dne 8.3.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 7.841 Kč.

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3.5.2010, č.j. 3751-2/2010-160100-21, (dále jen „sedmé napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru č. 9965200351 prvoinstančního orgánu ze dne 9.12.2009, č.j. 14876-2/2009-166500-021, (dále jen „sedmé prvoinstanční rozhodnutí“). Sedmým prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu Audi TT Coupe, VIN TRUZZZ8NZX1004431, propuštěného dne 25.5.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 20.798 Kč.

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3.5.2010, č.j. 3587-2/2010-160100-21, (dále jen „osmé napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru č. 9965200352 prvoinstančního orgánu ze dne 9.12.2009, č.j. 14883-2/2009-166500-021, (dále jen „osmé prvoinstanční rozhodnutí“). Osmým prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu FORD GALAXY 1,9, VIN WF0GXXPSSG3D07444, propuštěného dne 12.3.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 26.884 Kč.

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3.5.2010, č.j. 3445-2/2010-160100-21, (dále jen „deváté napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru č. 9965200359 prvoinstančního orgánu ze dne 11.12.2009, č.j. 14906-2/2009-166500-021, (dále jen „deváté prvoinstanční rozhodnutí“). Devátým

prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu FORD GALAXY WGR, VIN WF0GXXPSSGYL08147, propuštěného dne 12.4.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 23.918 Kč.

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3.5.2010, č.j. 4051-2/2010-160100-21, (dále jen „desáté napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru č. 9965200343 prvoinstančního orgánu ze dne 7.12.2009, č.j. 14858-2/2009-166500-021, (dále jen „desáté prvoinstanční rozhodnutí“). Desátým prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu VW PASSAT VARIANT, VIN WVVZZZ3BZ2E278474, propuštěného dne 8.3.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 19.959 Kč.

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5.5.2010, č.j. 3586-2/2010-160100-21, (dále jen „jedenácté napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru č. 9965200336 prvoinstančního orgánu ze dne 7.12.2009, č.j. 14927-2/2009-166500-021, (dále jen „jedenácté prvoinstanční rozhodnutí“). Jedenáctým prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu AUDI TT COUPE QUATTRO, VIN TRUZZZ8NZY1004151, propuštěného dne 12.1.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 21.930 Kč.

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5.5.2010, č.j. 3583-2/2010-160100-21, (dále jen „dvanácté napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru č. 9965200349 prvoinstančního orgánu ze dne 9.12.2009, č.j. 14866-2/2009-166500-021, (dále jen „dvanácté prvoinstanční rozhodnutí“). Dvanáctým prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu FORD GALAXY 1,9 TDI, VIN WFOGXXPSSG3S23320, propuštěného dne 15.3.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 26.365 Kč.

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5.5.2010, č.j. 3444-2/2010-160100-21, (dále jen „třinácté napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru č. 9965200361 prvoinstančního orgánu ze dne 11.12.2009, č.j. 14929-2/2009-166500-021, (dále jen „třinácté prvoinstanční rozhodnutí“). Třináctým prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu PEUGEOT 407 2,0 HDI/FAP, VIN VF36DRHRH21141645, propuštěného dne 17.4.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 27.938 Kč.

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5.5.2010, č.j. 3588-2/2010-160100-21, (dále jen „čtrnácté napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru č. 9965200342 prvoinstančního orgánu ze dne 7.12.2009, č.j. 14864-2/2009-166500-021, (dále jen „čtrnácté prvoinstanční rozhodnutí“). Čtrnáctým prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu FORD GALAXY 1,9 TD, VIN WF0GXXPSSG3S22553,

propuštěného dne 28.3.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 24.460 Kč.

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5.5.2010, č.j. 3749-2/2010-160100-21 (dále jen „patnácté napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru č. 9965200356 prvoinstančního orgánu ze dne 9.12.2009, č.j. 14895-2/2009-166500-021, (dále jen „patnácté prvoinstanční rozhodnutí“). Patnáctým prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu VW SHARAN, VIN WVWZZZMZ4V007101, propuštěného dne 2.3.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 28.788 Kč.

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5.5.2010, č.j. 3752-2/2010-160100-21, (dále jen „šestnácté napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru č. 9965200350 prvoinstančního orgánu ze dne 9.12.2009, č.j. 14871-2/2009-166500-021, (dále jen „šestnácté prvoinstanční rozhodnutí“). Šestnáctým prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu SEAT ALHAMBRA, VIN VSSZZZ7MZ1V515960, propuštěného dne 18.4.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 21.842 Kč.

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5.5.2010, č.j. 3585-2/2010-160100-21, (dále jen „sedmnácté napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru č. 9965200348 prvoinstančního orgánu ze dne 9.12.2009, č.j. 14865-2/2009-166500-021, (dále jen „sedmnácté prvoinstanční rozhodnutí“). Sedmnáctým prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu FORD FOCUS 1,8, VIN WFOFXXWPDFXL67763, propuštěného dne 15.3.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 9.399 Kč.

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5.5.2010, č.j. 3755-2/2010-160100-21, (dále jen „osmnácté napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru č. 9965200347 prvoinstančního orgánu ze dne 9.12.2009, č.j. 14862-2/2009-166500-021, (dále jen „osmnácté prvoinstanční rozhodnutí“). Osmnáctým prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu VW SHARAN, VIN WVWZZZ7MZ3V035462, propuštěného dne 28.3.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 27.750 Kč.

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5.5.2010, č.j. 4200-2/2010-160100-21, (dále jen „devatenácté napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru č. 9965200338 prvoinstančního orgánu ze dne 7.12.2009, č.j. 14857-2/2009-166500-021, (dále jen „devatenácté prvoinstanční rozhodnutí“). Devatenáctým prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu VW PASSAT VAR4MOTION, VIN WVWZZZ3MZ3BZ2E318164, propuštěného dne 23.1.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 17.656 Kč.

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5.5.2010, č.j. 4050-2/2010-160100-21, (dále jen „dvacáté napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru č. 9965200346 prvoinstančního orgánu ze dne 9.12.2009, č.j. 145859-2/2009-166500-021, (dále jen „dvacáté prvoinstanční rozhodnutí“). Dvacátým prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu FORD MONDEO 2,0 TDCI, VIN WF05XXGBB52M75994, propuštěného dne 8.3.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 14.776 Kč.

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11.5.2010, č.j. 3750-2/2010-160100-21, (dále jen „dvacátéprvní napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru č. 9965200352 prvoinstančního orgánu ze dne 9.12.2009, č.j. 14880-2/2009-166500-021, (dále jen „dvacátéprvní prvoinstanční rozhodnutí“). Dvacátýmprvním prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu Audi TT Coupe Quattro, VIN TRUZZZ8NZY1006407, propuštěného dne 15.5.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 24.732 Kč.

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12.5.2010, č.j. 3753-2/2010-160100-21, (dále jen „dvacátédruhé napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru č. 9965200357 prvoinstančního orgánu ze dne 9.12.2009, č.j. 14904-2/2009-166500-021, (dále jen „dvacátédruhé prvoinstanční rozhodnutí“). Dvacátýmdruhým prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu VW SHARAN, VIN WVWZZZ7MZ4V028390, propuštěného dne 12.4.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 32.046 Kč.

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12.5.2010, č.j. 3756-2/2010-160100-21, (dále jen „dvacátětřetí napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru č. 9965200360 prvoinstančního orgánu ze dne 11.12.2009, č.j. 14911-2/2009-166500-021, (dále jen „dvacátětřetí prvoinstanční rozhodnutí“). Dvacátýmtřetím prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu ŠKODA SUPERB, VIN TMBCU63U749066646, propuštěného dne 17.4.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 28.241 Kč.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že všechna napadená rozhodnutí jsou nesprávná a nezákonná a za vadná považuje také řízení, která vydání napadených rozhodnutí předcházela, přičemž tyto vady mohly mít a měly za následek nezákonnost napadených rozhodnutí. Napadená rozhodnutí, včetně jim předcházejících platebních výměrů, jsou nezákonná zejména proto, že celní orgány obou instancí neúplně a nesprávně zjistily skutkový stav a věc pak také po právní stránce nesprávně posoudily. Žalobce konstatoval, že již v rámci řízení o dodatečném vyměření cla a následně také v odvolacích řízeních namítal, že se jedná o zboží, které bylo se současným vyměřením a vybráním dovozního cla propuštěno do režimu volného oběhu, kdy v takovém případě lze sice clo dodatečně vyměřit podle čl. 220 odst. 1 celního kodexu, ale současně je nutné respektovat také ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního

kodexu, jímž jsou dány případy a podmínky, při jejichž existenci je dodatečné zaúčtování cla vyloučeno, což dopadá právě na posuzované věci. Nezákonnost napadených rozhodnutí i jím předcházejících dodatečných platebních výměrů spatřuje žalobce právě v tom, že celní orgány při svém rozhodování buď vůbec nezohlednily ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu při svém rozhodování, nebo je aplikovaly nesprávně či přinejmenším nesprávně vyhodnotily skutkový stav a zejména v důsledku toho došly k nesprávnému a neodůvodněnému závěru, že nejsou splněny podmínky pro dodatečné nezaúčtování dovozního cla z důvodů uvedených v citovaném ustanovení celního kodexu. Z obsahu spisu i z odůvodnění rozhodnutí celních orgánů (až eventuálně na případ k němuž se váže čtrnácté napadené rozhodnutí) vyplývá, že částka cla údajně dlužného ze zákona nebyla původně zaúčtována proto, že žalobce při celních řízeních předložil osvědčení o původu zboží potvrzená celním orgánem Švýcarské konfederace, u nichž celní orgány Švýcarské konfederace v rámci dodatečné verifikace sdělily, že se nepodařilo kontaktovat vývozce a provést verifikaci (desáté, devatenácté a dvacáté napadené rozhodnutí), a nebo že vývozce nebyl schopen prokázat původ zboží (zbylá napadená rozhodnutí). Švýcarské celní orgány přitom ale neuvádějí, že by osvědčení o původu zboží nepotvrdily a nepředaly vývozci. Tyto skutečnosti svědčí o tom, že je splněna podmínka stanovená čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první celního kodexu pro neprovedení dodatečného zaúčtování (vyměření) cla podle ustanovení čl. 220 odst. 1 celního kodexu, jelikož částky cla, o kterých žalovaný a prvoinstanční orgán tvrdí, že jsou dlužné ze zákona a které dodatečně vyměřily, nebyly dříve zaúčtovány právě následkem chyb ze strany celních orgánů Švýcarské konfederace, které nemohl žalobce rozumným způsobem zjistit. Při propouštění zboží do volného oběhu totiž nebylo clo vyměřeno a vybráno v důsledku preferenčního zacházení, pro které byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, konkrétně s celními orgány Švýcarské konfederace, přičemž příslušná osvědčení o původu zboží, potvrzená celními orgány Švýcarské konfederace, se dodatečně ukázala jako nesprávná. V takovém případě se podle ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea druhá celního kodexu považuje vydání průvodního osvědčení celními orgány Švýcarské konfederace za chybu, kterou nebylo možné ze strany žalobce rozumným způsobem zjistit ve smyslu prvního pododstavce čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Tvrdí-li prvoinstanční orgán v odůvodnění dodatečných platebních výměrů a podporuje-li jej žalovaný v názoru, že se celní orgány Švýcarské konfederace žádné chyby nedopustily, když prvoinstanční orgán nemá k dispozici žádné doklady, jež by prokazovaly chybu ze strany celních orgánů, na základě které by byl důvod, aby nebyla částka cla dodatečně zaúčtována (vyměřena), pak je takové tvrzení v rozporu se skutkovým stavem, který v průběhu řízení vyšel najevo a vyplývá ze spisů celních orgánů, a také v rozporu s právními předpisy. Při propouštění zboží do režimu volného oběhu bylo prvoinstančnímu orgánu předloženo v každém jednotlivém případě osvědčení o původu zboží (EUR.1), které je založeno vždy v pří slušném spisu a které dokazuje, že preferenční status zboží byl zjištěn na základě systému správní spolupráce s celními orgány Švýcarské konfederace, a ve spisu je založeno také sdělení celních orgánů Švýcarské konfederace, jímž je dotčené osvědčení o původu označováno jako nesprávné (až na případ vztahující se ke čtrnáctému napadenému rozhodnutí). S ohledem k ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea druhá celního kodexu je tedy naprosto zřejmé, že částka cla dlužného ze zákona nebyla původně zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, což je důvodem pro dodatečné nezaúčtování cla ve smyslu ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první celního kodexu. Tvrdí-li žalovaný a prvoinstanční orgán, že není povinností

celních orgánů Švýcarské konfederace zjišťovat a kontrolovat údaje při potvrzování osvědčení o původu zboží a že žalobce nese určitá rizika, pak žalobce oponuje, že žalovaný i prvoinstanční orgán zjevně opomíjejí ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea druhá celního kodexu, jímž je explicitně sděleno, co se považuje za chybu pro účely aplikace ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první celního kodexu. Navíc nutno dodat, že podle čl. 17 odst. 7 protokolu č. 3 jsou celní orgány vydávající průvodní osvědčení EUR.1 povinny při jeho vydávání přijmout veškerá nezbytná opatření k tomu, aby ověřily původ produktů a splnění ostatních podmínek protokolu. Jsou-li tedy napadená rozhodnutí celních orgánů založena na skutečnosti, že se celní orgány Švýcarské konfederace žádné chyby nedopustily, jelikož není jejich povinností při potvrzování osvědčení o původu zboží podrobně zjišťovat a kontrolovat vněm uvedené údaje, jsou taková rozhodnutí nezákonná. Žalobce dále uvedl, že nezpochybňoval a ani nezpochybňuje fakt, že s ohledem na vyjádření se celních orgánů Švýcarské konfederace v rámci verifikačního řízení již neexistuje důkaz o původu zboží, na jehož základě by bylo možné dodatečně přiznat preferenční sazební zacházení (až na případ vztahující se ke čtrnáctému napadenému rozhodnutí). Na druhou stranu ale od počátku tvrdí a namítá, že jen takováto skutečnost nemůže být podle platného práva vždy a bez dalšího legálním důvodem pro dodatečné zaúčtování (vyměření) cla, a to zejména s odkazem na ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství. Žalobce dále uvedl, že mimo podstatu odvolacích a nyní i žalobních důvodů míří jakékoliv úvahy učiněné žalovaným v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí v tom směru, že žalobce musí prokázat původ zboží, chce-li dosáhnout preferenčního sazebního zacházení, a v tomto smyslu nese určitá rizika. V posuzovaných případech totiž nejde o to, že by žalobce žádal o přiznání preference. To se stalo při propouštění zboží do volného oběhu, kdy žalobce předložil osvědčení o původu zboží, o jejichž pravosti neměl jediného důvodu pochybovat a preferenční sazební zacházení bylo na základě předložených osvědčení o původu bez problémů přiznáno. Nyní jde o to, že se celní orgány snaží dodatečně vyměřit clo a nechtějí pochopit a respektovat fakt, že v tomto směru jsou omezeny ustanovením čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, kdy podmínky tam stanovené pro dodatečné nezaúčtování cla jsou v dotčených případech nepochybně dány. Jestliže se žalobce v předchozí části zabýval otázkami posuzování chyb ze strany celních orgánů ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, pak zbývá ještě dodat, že v posuzovaných případech jsou splněny také všechny zbývající podmínky stanovené čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první celního kodexu pro neprovedení dodatečného zaúčtování (vyměření) cla, když, jak vyplývá ze spisů vedených celními orgány, žalobce v rámci dovozu zboží v jednotlivých případech dodržel všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení a současně jednal v dobré víře, neboť jednal s náležitou péčí, aby zajistil splnění všech podmínek pro preferenční zacházení. Svědčí o tom obsah spisů vedených k celním řízením, v nichž je založeno vždy příslušné průvodní osvědčení, které celním orgánům v České republice předložil poté, co je obdržel od prodávajícího (vývozce) a o jehož pravosti neměl jediného důvodu pochybovat ne proto, že je celní orgány v České republice akceptovaly, ale proto, že je vystavily (potvrdily) celní orgány Švýcarské konfederace, které tuto skutečnost nepopírají ani jinak nezpochybňují, a když současně od prodávajícího obdržel vždy také potvrzení o prodeji a technický průkaz k tomu kterému vozidlu vydaný ve Švýcarské konfederaci a ověřil si vždy podle výrobního čísla, že vozidlo bylo vyprodukováno v EU. Veškeré tyto doklady, včetně dokladů o celním odbavení předmětného zboží ve Švýcarsku do režimu tranzit s místem určení v České republice a údaje o zemi produkce vozidla předložil žalobce celním orgánům v rámci celních řízení o propuštění zboží do

volného oběhu. Obsah těchto podkladů svědčí o tom, co je nakonec i obecně známo, tedy že předmětné zboží je původním výrobkem v EU ve smyslu protokolu č. 3 a jako takové podléhá preferenčnímu zacházení při dovozu ze Švýcarska do České republiky. Žalobce tedy neměl jediného důvodu pro pochybnosti stran pravosti a správnosti osvědčení o původu zboží, která předložil celním orgánům v České republice, což nakonec žalovaný ve svých rozhodnutích (jedenáctém, dvanáctém, třináctém, dvacátémprvním, dvacátémdruhém a dvacátém třetím napadeném rozhodnutí) také sám potvrzuje. Snaží-li se žalovaný v jednotlivých případech (kromě posledně zmíněných napadených rozhodnutí) tvrdit, že vydání nesprávného osvědčení o původu zboží není chybou proto, že je založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, pak žalobce uvádí, že celní orgány Švýcarské konfederace ve svém vyjádření netvrdí, že by jimi potvrzené osvědčení o původu zboží bylo založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, nýbrž že se vývozce údajně nepodařilo kontaktovat a provést verifikaci (desáté, devatenácté a dvacáté napadené rozhodnutí), nebo že nebyl schopen prokázat původ zboží (zbývající napadená rozhodnutí). Jestliže se celní orgány Švýcarské konfederace v rámci verifikačního řízení nepodařilo kontaktovat vývozce a provést verifikaci, pak explicitně vyjadřují, že verifikaci neprovedly, nic neověřovaly a za této skutkové okolnosti nelze rozumně tvrdit, že jimi vydané osvědčení je založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, jak činí žalovaný. Navíc žalobce spoléhal na to, že celní orgány Švýcarské konfederace přísně dodržují postupy stanovené protokolem č. 3, podle jehož čl. 17 odst. 7 jsou celní orgány vydávající průvodní osvědčení EUR.1 povinny přijmout veškerá nezbytná opatření k tomu, aby ověřily původ produktů a splnění ostatních podmínek protokolu č. 3. Žalobce konstatoval, že v této souvislosti podotýká, že celý přístup celních orgánů Švýcarské konfederace k verifikaci je poněkud podivný, neboť žalobce zjistil, že se pokusí pouze jednou zatelefonovat vývozcí a pokud jim telefon nezvedne, pak jej považují za nekontaktního. Věrohodnost sdělení celních orgánů Švýcarské konfederace je za těchto okolností zcela podlomena. Také v případech, kdy vývozce nebyl schopen prokázat původ zboží, nebylo sděleno, že by průvodní osvědčení byla založena na nesprávném popisu skutečností a ve své podstatě to znamená jen tolik, že se přenáší z celních orgánů na žalobce důkazní břemeno ohledně prokázání správnosti popisu skutečností, na kterých je založeno průvodní osvědčení, což žalovaný reflektoval toliko v případech některých rozhodnutí (jedenáctém, dvanáctém, třináctém, dvacátémprvním, dvacátémdruhém a dvacátém třetím napadeném rozhodnutí), kde ovšem v konečném důsledku také pochybil. Vydání osvědčení o původu zboží (EUR.1) celními orgány Švýcarské konfederace na základě údajů předložených vývozcem nelze samo o sobě bez dalšího považovat za potvrzení založené na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, jak se, až na některá rozhodnutí (jedenáctém, dvanáctém, třináctém, dvacátémprvním, dvacátémdruhém a dvacátém třetím napadeném rozhodnutí), mylně domnívá žalovaný, neboť fakt, že se jedná o opravdu nesprávný popis skutečností, musí být řádně prokázán, a to nikoliv při vydávání průvodních osvědčení, jak se opět mylně domnívá žalovaný, ale právě až v rámci verifikace či v řízení o dodatečném vyměření cla. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Soudního dvora z 9.3.2006 ve věci C-293/04, podle kterého důkazní břemeno k prokázání toho, že je průvodní osvědčení založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, tíží právě a jen celní orgány, přičemž ze strany prvoinstančního orgánu nebylo nic podobného tvrzeno ani prokazováno a nic nového v daném ohledu nepřinesl ani žalovaný v odvolacích řízeních. Kromě toho, i pokud by bylo prokázáno, že jsou osvědčení o původu založena na nesprávném popisu skutečností, a to v dotčených případech prokázáno nebylo, bylo nutno zjišťovat, zda není

zřejmé, že si celní orgány vydávající průvodní osvědčení nebyly vědomy nebo si neměly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení. A to ze strany prvoinstančního orgánu ani žalovaného zjišťováno nebylo, ač byl takový postup, zejména v případech k nimž se vztahují rozhodnutí (desáté, devatenácté a dvacáté napadené rozhodnutí) nasnadě. V případech prvního až čtvrtého napadeného rozhodnutí žalovaný dokonce nesprávně považuje osobu žalobce za vývozce, který předložil celním orgánům Švýcarské konfederace nesprávný popis skutečností, což evidentně nekoresponduje se skutečností. Napadená rozhodnutí proto nemohou z hlediska zákonnosti obstát a je otázkou, zda se, zejména s ohledem na nedostatky ve zjištění skutkového stavu či přinejmenším nedostatky v odůvodnění a zaměňování institutu přiznání preference při dovozu zboží a institutu dodatečného zaúčtování cla a jeho omezení ve smyslu ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, vůbec jedná o rozhodnutí přezkoumatelná, o čemž lze důvodně pochybovat. Žalobce dále konstatoval, že je nutno dodat, že výňatek z citovaného judikátu C-293/04, zmiňovaný žalovaným v odůvodnění napadených rozhodnutí (jedenácté, dvanácté, třinácté, dvacátéprvní, dvacátédruhé a dvacátětřetí napadeném rozhodnutí), je žalovaným vytržen z kontextu. V citovaném rozsudku je tato pasáž zasazena do části týkající se případu obrácení důkazního břemena, k čemuž mohlo dojít pouze v některých případech. Navíc pro případ obrácení důkazního břemene ohledně skutečnosti, že potvrzení o původu byla založena na správném popisu skutečností podaném ze strany vývozce, žalobce z opatrnosti již v rámci vyměřovacích a odvolacích řízení reagoval, tvrdil skutečnosti prokazující správnost informací poskytnutých vývozcem ohledně původu posuzovaného zboží za účelem potvrzení osvědčení o původu a předložil a navrhl v tomto ohledu řadu důkazů (např. potvrzení od výhradních dovozců předmětných vozidel do Švýcarska, či navíc ještě doklady o celním odbavení a preferenčním původu při dovozu vozidla do Švýcarska, např. v případě šestého napadeného rozhodnutí), na což ovšem žalovaný reagoval jen v některých rozhodnutích (jedenácté, dvanácté, třinácté, dvacátéprvní, dvacátédruhé a dvacátětřetí napadeném rozhodnutí) a v ostatních případech tvrzení a důkazní návrhy žalobce v daném ohledu zcela ignoroval. Žalovaný tedy evidentně procesně zásadním způsobem pochybil, což mělo vliv na správnost rozhodnutí o věci samé a navíc se v odůvodnění napadených rozhodnutí nevypořádal se všemi odvolacími důvody, jak mu ukládá podpůrně používaný zákon o správě daní a poplatků v ustanovení § 50 odst. 7 věta druhá, tedy opět podstatným způsobem porušil ustanovení o řízení, což mohlo mít a také mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Jakési rádoby vysvětlování pojmu „původ zboží“ a závěr, že pravomoc ohledně určování původu zboží je svěřena výhradně orgánům vývozního státu, který činí žalovaný v odůvodnění některých napadených rozhodnutí za účelem zdůvodnění správnosti zamítnutí odvolání, jde zcela mimo podstatu uplatněných odvolacích a nyní i žalobních bodů a také mimo rámec ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Jak již bylo řečeno, žalobce v rámci řízení o dodatečném vyměření cla a odvolacích řízení zdůvodňoval a prokazoval splnění podmínek pro dodatečné nezaúčtování cla ve smyslu ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Nikoliv proto, že by žádal o přiznání preference. O přiznání preference žádal při propouštění zboží do volného oběhu a v tom jí bylo ze strany celních orgánů vyhověno. Žalobce k tomu dodal, že skutečnosti stanovené čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea pátá celního kodexu, pro které by se nemohl odvolávat na dobrou víru, zjevně neexistují. Žalobce dále uvedl, že pouze v některých rozhodnutích (jedenácté, dvanácté, třinácté, dvacátéprvní, dvacátédruhé a dvacátětřetí napadeném rozhodnutí) se žalovaný skutečně zabýval podstatou námitek žalobce uplatněných v odvolacích řízeních, respektive v řízeních o dodatečném vyměření cla. Ovšem i

v těchto případech došel k nesprávným závěrům skutkovým i právním, v důsledku čehož jsou také tato jeho rozhodnutí nezákonná. Žalovaný v těchto šesti případech přenesl důkazní břemeno na žalobce, tedy právě žalobce měl prokázat, že průvodní osvědčení nebyla založena na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, neboť jinak by vydání nesprávných osvědčení o původu nebylo chybou ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu a dodatečné vyměření cla by bylo po právu. Žalobce ve všech těchto šesti případech činil tvrzení a předložil důkazy prokazující správnost popisu skutečností, na kterých byla založena příslušná průvodní osvědčení (zejména technické průkazy vozidel, obchodní doklady, příslušná potvrzení o původu vozidel vydaná oficiálními dovozci vozidel do Švýcarska), ovšem žalovaný z těchto důkazů nevyvodil jim odpovídající skutkové a právní závěry. Důvodem vyvození nesprávných závěrů byla v první řadě mylná úvaha žalovaného, že není známo, jaké podklady byly předloženy či sloužily k podání žádostí o vydání osvědčení a není tedy prokázáno, z jakých podkladů osvědčení vydaná celními orgány Švýcarské konfederace vycházela a že tyto podklady obsahují správný popis skutečností. Pokud by žalovaný patřičně zohlednil postup stanovený protokolem č. 3 pro vydávání osvědčení o původu EURL, zjistil by, že průvodní osvědčení je vydáváno na základě popisu skutečností uvedeném v žádosti o průvodní osvědčení, v níž jsou na jedné straně uvedeny stejné kolonky a údaje, jaké jsou uvedeny ve vydávaném průvodním osvědčení (jedná se vesměs o propisovací tiskopis) a rub žádosti obsahuje prohlášení vývozce, že zboží splňuje podmínky pro vydání příloženého osvědčení, přičemž je zde možné výslovně uvést okolnosti, které umožnily, aby zboží splňovalo podmínky pro vydání osvědčení a mohou být předkládány podpůrné doklady, jako např. dovozní doklady, průvodní osvědčení, faktury, prohlášení výrobce atd., které se týkají výrobků používaných ve výrobě nebo zboží zpětně vyvezeného v nezměněném stavu. Pokud jde o údaje v jednotlivých kolonkách 1 až 10 žádosti o průvodní osvědčení, správnost skutečností v nich uvedených žalobce prokázal předloženými doklady. Nelze přitom považovat za správný a logický názor žalovaného, že správnost takových skutečností nelze prokázat potvrzením oficiálních zástupců automobilek o původu vozidel, vydaným až nyní. Pokud jde o údaje uváděné na rubu žádosti, pak vývozcem nemohl uvést nic jiného, než že okolností umožňující, aby zboží splňovalo podmínky pro vydání průvodního osvědčení je jeho výroba v EU, což žalobce taktéž prokázal příslušnými potvrzeními, bylo-li tedy ze strany vývozce v tomto ohledu vůbec něco uváděno, když celním orgánům Švýcarské konfederace postačovala fakta ohledně původu jim známá z vlastní činnosti. Žádné podpůrné doklady vývozcem předkládány nebyly, a pokud celní orgány Švýcarské konfederace za takových okolností vydaly osvědčení a toto by bylo považováno za nesplnění podmínek pro preferenční zacházení, pak je zřejmé, že celní orgány Švýcarské konfederace si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení a v takovém případě nelze mít s ohledem na ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea třetí zato, že vydání nesprávného potvrzení není chybou. Žalobce dále namítá, že měl-li žalovaný pochybnosti ohledně obsahu žádosti a podkladů, které byly při vydávání průvodního osvědčení předkládány celním orgánům Švýcarské konfederace, nic mu nebránilo v tom, aby si od těchto celních orgánů vyžádal kopie žádostí o průvodní osvědčení, nebo sdělil své pochybnosti žalobci a umožnil mu příslušné podklady před vydáním meritorních rozhodnutí v odvolacích řízeních opatřit, když prvoinstanční orgán se věcí v tomto směru vůbec nezabýval, nově ji posuzoval až žalovaný a zjistil přitom, že mu chybí nějaké podklady či informace. Žalobce byl neustále připraven poskytnout jakoukoliv součinnost, tvrdit skutečnosti a předkládat či navrhnout důkazy, což mu ovšem v daném směru nebylo ze strany žalovaného

umožněno. Taktéž nelze považovat za správný názor žalovaného, že správnost popisu skutečností na nichž je založeno osvědčení o původu lze při obrácení důkazního břemene prokazovat jen celním orgánům země vývozu. Takový závěr je absurdní již jen z toho prostého důvodu, že ono dokazování je prováděno v rámci řízení o dodatečném vyměření cla, která vedl prvoinstanční orgán a ve druhém stupni sám žalovaný. Jestliže tedy žalovaný v dotčených šesti případech zamítl odvolání na základě shora uvedeného, jsou jeho rozhodnutí nezákonná, a to přinejmenším již jen z toho důvodu, že procesně zásadním způsobem pochybil, když za situace, kdy posuzoval věci z jiného pohledu než prvoinstanční orgán a neměl dostatek podkladů, nedal žalobci možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit, tvrdit další skutečnosti a navrhnout a předkládat další důkazy, což mohlo mít a také mělo za následek nezákonnost dotčených šesti rozhodnutí ve věci samé. Pokud jde o čtrnácté napadené rozhodnutí, tento případ je oproti ostatním zvláštní tím, že ze strany celních orgánů Švýcarské konfederace nebyla v daném případě provedena verifikace, neboť o ní nebylo ze strany celních orgánů České republiky vůbec požádáno. Ve spisu založené osvědčení o původu zboží EUR.1 není v odstavcích 13 a 14 vyplněno. Za této okolnosti nemůže prvoinstanční orgán ani žalovaný po právu dodatečně vyměřovat clo proto, že v rámci prováděného verifikačního řízení bylo ze strany celních orgánů Švýcarské konfederace deklarováno nesplnění požadavků kladených na jeho pravost a správnost. Čtrnácté napadené rozhodnutí je již jen z tohoto důvodu nezákonné. Nakonec, i kdyby bylo na věc pohlíženo soudem jinak, platí také ohledně tohoto případu veškeré námitky uplatněné v této žalobě a napadené rozhodnutí je nezákonné též z těchto ostatních důvodů, jeli vůbec přezkoumatelné.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě žalovaný především uvedl, že švýcarské celní orgány vydaly potvrzení na základě údajů předložených vývozcem, tedy na nesprávném popisu skutečnosti podané vývozcem (žalobce) a v daném případě, neměly švýcarské celní orgány důvod pochybovat o těchto údajích a neměly v době vývozu podezření, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení. Není povinností švýcarských celních orgánů při potvrzování průvodního dokladu EUR.1 podrobně zjišťovat a kontrolovat zde uvedené údaje. Kontrola je zajištěna ustanovením o zpětné verifikaci, kdy lze zpětně prověřovat údaje uvedené v celním prohlášení a přiložených dokladech. Ze strany celních orgánů tedy nelze v žádném případě hovořit o chybě, jak namítá žalobce. Je třeba upozornit na to, že předmětný proces preferenčního zacházení je jistěn právě možností zpětné verifikace, čímž je předjímáno, že vydané potvrzení lze zpětně zpochybnit. Nelze tudíž dovozovat, že jednou udělené potvrzení, je navždy správné a platné. Této skutečnosti si musí být vědom i dovozce (žalobce). Pro uplatnění zvýhodněné preferenční celní sazby musí být splněny určité podmínky stanovené protokolem č. 3. Je nutné o tuto preferenci požádat, přičemž tento úkon sebou nese určitá práva a povinnosti, tedy i rizika. Tímto rizikem je myšleno, že vývozce předkládá průvodní osvědčení švýcarským celním orgánům k potvrzení, ovšem je plně odpovědný za správnost údajů zde uvedených. Pravomoc týkající se určení původu zboží je v zásadě udělena orgánům vývozního státu a celní orgány dovozního státu jsou vázány závěry legálně vyslovenými celními orgány vývozního státu. V daných případech byla tato verifikace na žádost českých celních orgánů provedena, a to s výsledným stanoviskem, že předložené průvodní osvědčení nesplňuje požadavky na správnost a pravost tohoto osvědčení, a toto stanovisko je pro české celní orgány závazné. Z tohoto důvodu nelze přiznat preferenční celní sazbu na předmětné vozidlo. Žalovaný dále konstatoval, že se zabýval důkazy prokazujícími správnost popisu skutečností, na kterých byla založena příslušná průvodní osvědčení (viz zejména technické průkazy vozidel, obchodní

doklady, příslušná potvrzení o původu vozidel vydaná oficiálními dovozci vozidel do Švýcarska) a vyhodnotil tyto jako nedostatečné pro prokázání původu vozidla ve smyslu protokolu č.3. Tuto skutečnost žalobce stále nechce pochopit. Pro přiznání preference je nutné prokázat původ zboží, ovšem podle podmínek stanovených protokolem, které jsou jasně stanoveny a nelze je nahradit dobrozdáním či potvrzeními prodejců či výrobců k tomuto neoprávněným (ve smyslu protokolu č.3). Dále je nutné opět zopakovat, že potvrzení o verifikaci, které je pro české celní orgány závazné, vydává švýcarská celní správa, a tyto je třeba respektovat. Postup, který navrhuje žalobce, zcela popírá princip přidělování preferencí. Podmínky uplatnění preferencí jsou přesně stanoveny protokolem č.3 a pokud nejsou dodrženy nelze preferenci uplatnit, tudíž je následně celními orgány doměřen celní dluh, který by byl vyměřen ihned při dovozu vozidla (pokud by preference nebyla uplatněna). Je také nutno zdůraznit, že při dovozu tisíce vozidel, čítá suma uplatněných preferencí velkou peněžní částku, která je jinak příjmem státního rozpočtu a rozpočtu Evropské unie, a i z tohoto důvodu je přidělování preferencí zatíženo přísnými podmínkami protokolu č.3. které nelze svévolně obcházet. Celý systém uplatnění preferencí je žalobci velmi dobře znám, ale i přesto stále trvá na tom, že podmínky splnil, či je nahrazuje jinými dokumenty, které však nelze akceptovat. Je také nutné uvést, že žalobce se neustále odkazuje na tzv. dobrou víru. Tento výraz je ovšem nutno chápat v celkovém kontextu příslušných ustanovení, neznamena to tedy pouze, že si žalobce něco „myslel“ a něco „předpokládal“ atd. Tento výraz je tzv. „legální definice“ a nelze jej vykládat pouze gramaticky, jak činí žalobce. Ke čtrnáctému napadenému rozhodnutí žalovaný uvedl, že jestliže bylo švýcarskými orgány sděleno, že v rámci jimi provedeném verifikačním řízení nebyly splněny požadavky na správnost a pravost osvědčení, nelze preferenci uplatnit, tudíž je českými celními orgány doměřen celní dluh. Žalovaný konstatoval, že k námitce žalobce, že švýcarským celním orgánům při vývozu zboží postačovala předložená fakta a nepožadovaly další a další podpůrné doklady atd. je nutné uvést, že toto není žádná chyba či chybný postup švýcarských celních orgánů, nýbrž naprosto standardní a zákonný postup švýcarských celních orgánů, kteří právě pro rychlost a vůbec reálnou možnost propouštění zboží, mají zákonem umožněno nepožadovat všechny podklady od vývozce, protože vývozce odpovídá za údaje předložené celním orgánům, a právě jako pojistka zpětné kontroly těchto údajů je v protokolu č.3 umožněna zpětná verifikace. To znamená, že je zde mechanismus zajišťující po vývozu (či při dovozu do ČR) prověřit zpětnou verifikaci, zda mělo zboží daný původ a zda mohla být uplatněna daná preference. K námitce žalobce, že v uvedených případech nejde o přiznání preference, žalovaný uvedl, že přesně o toto v daných případech jde, a další kroky jsou pouze následkem nepřiznání této preference. Žalovaný dále uvedl, že při dovozu zboží není celní orgán povinen kontrolovat všechny údaje uvedené v celním prohlášení, nýbrž, že deklarant je odpovědný za správnost zde uvedených údajů, a jako pojistný mechanismus je celním orgánům umožněna podle celního zákona následná kontrola zboží a zároveň podle protokolu č.3 (při dovozu zboží ze Švýcarska) zpětná verifikace. Tudíž celní orgány propustí deklarantovi zboží i s uplatněním příslušné preference na základě jím uvedených údajů s tím, že tyto mohou být dodatečně zkontrolovány celními orgány (tímto je myšleno ono „riziko“, o kterém deklarant ví nebo má vědět - tedy, že i po dovozu a vyměření cla může později dojít k verifikačnímu řízení a případnému doměření celního dluhu - pokud zboží nesplní podmínky původu podle protokolu č.3). Žalovaný samozřejmě respektuje čl. 220 celního kodexu, ovšem tento ve svém znění nelze uplatnit na případ žalobce, a to již z uvedených důvodů (rovněž uvedených v odůvodnění napadených rozhodnutí). K námitce žalobce, že přístup švýcarských celních orgánů je podivný, neboť žalobce zjistil, že se pokusí pouze jednou zatelefonovat vývozci a pokud jim telefon

nezvedne, pak jej považují za nekontaktního, žalovaný uvedl, že takovéto „důkazy“ o činnosti švýcarské celní správy lze považovat za irelevantní a naprosto neprůkazné. Takovéto tvrzení či zjištění žalobce je pouze jeho tvrzení a vůbec nic nedokazuje ani neprokazuje. Takovýto způsob důkazních tvrzení lze taktéž přinejmenším považovat za „podivný“ a není třeba se k němu dále vyjadřovat. Žalovaný dále uvedl, že v případě jedenáctého, dvanáctého, třináctého, dvacátého prvního, dvacátého druhého a dvacátého třetího napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že v projednávaných případech jsou dány podmínky pro přenesení důkazního břemene v otázce průkazu správnosti popisu skutečností podaných vývozcem při podání jednotlivých žádostí o vydání průvodního osvědčení ve smyslu v jednotlivých rozhodnutích traktovaného rozsudku Soudního dvora ve věci C-293/04. Uvedený rozsudek v bodech 40 a násl. reflektuje situaci, kdy celní orgány země vývozu byly zbaveny možnosti prokázat, zda informace předložené za účelem vydání průvodního osvědčení EUR.1 byly správné, či nikoli, a to v důsledku chyby vývozce, kdy tento neuchoval podklady v rozporu s čl. 29 protokolu. Soud v tomto svém rozsudku v bodu 42 spojil s tímto stavem přenos důkazního břemene na dovozce, kdy současně deklaroval, že hospodářským subjektům přísluší přijmout v obchodním styku v rámci smluvních vztahů opatření zabezpečující je proti rizikům dodatečného zaúčtování cla a současně odmítl připuštění dopadu negativních důsledků nesprávného jednání vývozců ve sféře příjmů cel Společenství, kdy tito vývozci znemožní unést důkazní břemeno celním orgánům vlastní nedbalostí. Ve smyslu výroku uvedeného rozsudku tak předložení důkazu nezbytného pro úspěch jejího nároku přísluší osobě, která se dovolává třetího pododstavce čl. 220 odst.2 písm.b) celního kodexu. V zásadě tedy přísluší celním orgánům, které se za účelem přistoupení k dodatečnému výběru cla hodlají dovolávat čl.220 odst. 2 písm.b) třetího pododstavce, *initio*, aby předložily důkaz, že vydání nesprávného osvědčení bylo způsobeno nesprávným popisem skutečností ze strany vývozce. Nicméně, pokud následkem nedbalosti výlučně na straně vývozce nejsou celní orgány schopny předložit nezbytný důkaz, že průvodní osvědčení EUR.1 bylo vydáno na základě správného, či nesprávného popisu skutečností vývozcem, přísluší osobě povinné zaplatit clo, aby dokázala, že uvedené osvědčení vydané orgány třetí země bylo založeno na správném popisu skutečností. V jednotlivých případech vývozce nepředložil celním orgánům země vývozu podklady žádosti o vystavení průvodního osvědčení, následkem čehož nebylo možné považovat zboží uvedené na jednotlivých průvodních osvědčeních za zboží, na které by bylo možné uplatnit preferenční výhody. Tímto svým jednáním vývozce současně znemožnil celním orgánům účinnou kontrolu tak, aby mohlo být ověřeno splnění podmínek pro dodatečné zaúčtování cla. Jak bylo uvedeno, Společenství jako příjemce cla nemůže nést negativní důsledky nedbalostního jednání na straně osob účastných na mezinárodním obchodním styku s dopady do příjmů cel. Žalobce, jako osoba povinná zaplatit clo, žádným způsobem neprokázal, že by uvedené průvodní osvědčení bylo vydáno na základě správného popisu skutečností. V rozporu s názorem žalobce zastává žalovaný názor, že v daňovém řízení nebylo ze strany žalobce prokázáno, jaké doklady sloužily jako podklady žádosti o vydání jednotlivých průvodních osvědčení. Žalovaný si je přirozeně vědom postupu při potvrzování průvodních osvědčení podle protokolu 3, nelze však zaměňovat obsah žádosti o vydání osvědčení a obsah podpůrných dokladů podle čl. 28 protokolu č.3. Žadatel sice podává formalizovanou žádost o vydání osvědčení, na které uvádí, mimo jiné údaje o identifikaci zboží a údaj o tom, v jaké zemi má mít dané zboží preferenční původ. Samotná žádost však přirozeně neosvědčuje správnost těchto skutečností. Jejich správnost musí být podložena relevantními podklady, ze kterých bude preferenční původ zboží zřejmý a které jsou demonstrativně vymezeny právě v čl. 28 protokolu. Právě nepředložení těchto podkladů bylo důvodem pro negativní výsledek verifikačního řízení.

Žalobce v celém řízení nepředložil žádný důkaz, který by bylo možno považovat za relevantní podklad žádosti o vydání jednotlivých průvodních osvědčení, přičemž k tomuto závěru dospěl žalovaný hodnocením obsahu jednotlivých žalobcem zmiňovaných dokumentů a zohledněním jejich časové souvislosti. Ve vztahu k žalobním důvodům pak nutno zdůraznit, že v případě přenesení důkazního břemene je pouze na osobě povinné zaplatit clo, zda a jak prokáže správnost popisu skutečností, tedy zda tato osoba předloží podklady žádosti, ze kterých bude zřejmé, že tento popis skutečností podaný vývozcem je správný. Žalovaný tak neměl důvod neustále opakovaně vyzývat žalobce, aby předložil další důkazy k prokázání těchto skutečností, tížilo-li důkazní břemeno právě žalobce. Žalovaný v závěru vyjádření k žalobě uvedl, že je zcela zřejmé, že žalovaný neodkázal žalobce na celní orgány země vývozu v otázce prokázání skutečností rozhodných pro dodatečné zaúčtování cla, kterými se přirozeně zabýval sám v rámci vlastní kompetence, ale odkázal jej při případném uplatnění tohoto důkazu při řešení otázky samotného původu zboží.

Vzhledem k tomu, že žalobce ani žalovaný ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřil nesouhlas s takovým projednáním věci, přičemž byli ve výzvě poučeni o tom, že nevyjádří-li nesouhlas s takovým projednáním věci, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zák.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Žalobci byly rozhodnutími prvoinstančního orgánu z ledna až června 2007 do režimu volného oběhu propuštěny předmětné osobní automobily, které žalobce dovezl ze Švýcarské konfederace.

Žalobce k celním prohlášením připojil průvodní osvědčení EUR.1, vydaná k týmž osobním automobilům švýcarským celním úřadem. Podle prohlášení švýcarských celních orgánů byly předmětné automobily produkty pocházejícími ze Společenství.

Vzhledem k tomu, že žalobce k celním prohlášením připojil průvodní osvědčení EUR.1, vztahující se k dováženým automobilům, nevznikla žalobci, v souladu s čl. 3 dohody, jímž došlo ke zrušení dovozních cel, povinnost zaplatit dovozní clo.

I.

Ověření dokladu o původu zboží podle čl. 33 protokolu č. 3

Otázkou uplatňování a funkčnosti systému správní spolupráce při vzájemném uznávání osvědčení původu se zabýval Soudní dvůr v rozsudku ze dne 9. 2. 2006, Sfakianakis (C-23/04 až C-25/04, rozsudky Soudního dvora jsou dostupné na www.eurlex.eu). Ač se rozsudek zabývá vztahem členského státu a Maďarské republiky, jsou jeho závěry obecně použitelné. Právní úprava spolupráce při vzájemném uznávání osvědčení původu je Společenstvím budována na stejných principech ve vztahu ke všem státům, a to ať je

zakotvena v přístupových dohodách uzavíraných s budoucími členskými zeměmi nebo na dohodách se třetími zeměmi, jako je tomu v případě Švýcarska.

Soudní dvůr v rozsudku pod bodem 21 až 23 uvedl, že „systém správní spolupráce stanovený v protokolu spočívá zároveň na rozdělení úkolů a na vzájemné důvěře mezi celními orgány dotyčného členského státu a Maďarské republiky. V tomto rozdělení uděluje protokol pravomoci kontroly původního charakteru výrobků pocházejících z Maďarska celním orgánům tohoto státu. Článek 17 odst. 4 a odst. 5 protokolu tak zakládají povinnost celních orgánů, jež vydávají osvědčení EUR.1, učinit veškerá opatření nutná ke kontrole původního charakteru výrobků. Mimoto podle čl. 32 odst. 3 téhož protokolu je kontrola důkazů původu po propuštění zboží prováděna celními orgány vývozního státu, jež jsou za tímto účelem oprávněny vyžadovat veškeré důkazy a provádět veškeré kontroly, které považují za užitečné. Jak rozhodl Soudní dvůr, pokud jde o protokoly ohledně definice pojmu „původní výrobky“ a metod správní spolupráce srovnatelných s metodami protokolu, je takové rozdělení úkolů odůvodněno skutečností, že orgány vývozního státu jsou pro přímé ověření okolností podmiňujících původ dotyčného výrobku nejlépe umístěny. Tento systém tedy může fungovat pouze tehdy, pokud celní správa dovozního státu uznává závěry legálně vyslovené orgány vývozního státu (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 12. července 1984, *Les Rapides Savoyards a další*, C-218/83, Recueil, s. 3105, body 26 a 27).“ V bodech 37 až 39 Soudní dvůr uvedl, že „náleží celním orgánům vývozního státu, aby povolily vystavení osvědčení EUR.1 osvědčujících maďarský původ výrobků vyrobených v Maďarské republice. Orgány dovozního státu musí zároveň platnost takových osvědčení přijmout. Pouze za podmínek uvedených v čl. 32 odst. 6 protokolu, to je v případě důvodných pochybností a neobdrželi-li odpověď ke dni uplynutí lhůty deseti měsíců po datu žádosti o kontrolu nebo neobsahuje-li odpověď dostatečné informace pro určení pravosti dotčeného dokumentu nebo skutečného původu výrobků, mohou celní orgány, které žádaly o kontrolu po propuštění zboží, odmítnout využití preferenčního režimu. Mimo tyto podmínky nestanoví protokol možnost smluvního státu jednostranně odvolat osvědčení vydaná celními orgány jiného smluvního státu. Z toho vyplývá, že osvědčení řádně vydaná orgány vývozního státu zůstávají v platnosti a mají účinky stanovené protokolem do doby, dokud nejsou příslušnými správními nebo soudními orgány uvedeného státu odvolána nebo zrušena.“

Dosavadní stav judikatury Soudního dvora vyjadřující se k uplatňování a funkčnosti systému správní spolupráce při vzájemném uznávání osvědčení původu shrnula generální advokátka Verici Trstenjak ve stanovisku ze dne 13. 3. 2008 ve věci C.A.S. SpA (C-204/07 P, stanovisko je dostupné na www.eurlex.eu). Generální advokátka v bodech 76 až 81 uvedla, že „podle ustálené judikatury je stanovení původu zboží založeno na rozdělení pravomocí mezi orgány státu vývozu a orgány státu dovozu v tom smyslu, že původ je stanovován orgány státu vývozu, přičemž kontrola správného fungování tohoto režimu je zajištěna díky spolupráci mezi dotyčnými správními orgány. Tento systém je odůvodněn skutečností, že orgány státu vývozu jsou pro přímé ověření skutečností podmiňujících původ nejpovolanejší. Pro určení původu zboží má toto rozdělení pravomocí navíc tu výhodu, že vede k bezpečným a jednotným výsledkům, a tím zabraňuje odklonu obchodu a narušení hospodářské soutěže v obchodě. Takový systém může tudíž fungovat pouze tehdy, jestliže celní úřad dovozního státu uznává posouzení legálně provedená orgány vývozního státu. Jak uvedl Soudní dvůr v rozsudku *Les rapides Savoyards a další*, je v rámci mezinárodních dohod o volném obchodu – zavazujících

Společenství vůči třetímu státu na základě vzájemných povinností – uznávání legálně vydaných rozhodnutí orgánů tohoto třetího státu celními úřady členského státu nutné také proto, aby Společenství mohlo od celních orgánů uvedeného státu vyžadovat dodržování rozhodnutí vydaných orgány členských států ohledně původu výrobků vyvezených do uvedeného státu ze Společenství. Je sice pravda, že celní orgány státu dovozu nejsou předložením osvědčení o preferenčním původu právně vázány, aby dovozci poskytly požadované preferenční zacházení. Jakmile však bylo osvědčení o preferenčním původu zboží formálně řádně vystaveno, je prima facie věcně správné. Proto předložením osvědčení o preferenčním původu zboží nastává přinejmenším závazný účinek v ohledu skutkovém, to znamená ohledně skutkových zjištění celního orgánu ve státě vývozu. Z toho vyplývá, že celní orgány dovozního státu nemohou podle ustanovení Dohody o přidružení odmítnout uplatnění preferenčního zacházení na výrobek dovezený s osvědčením řádně vydaným celními orgány vývozního státu. Iv případě, že mají celní orgány dovozního státu divodné pochybnosti, pokud jde o skutečný původ tohoto zboží, mohou pouze požádat celní orgány vývozního státu o kontrolu tohoto původu po propuštění zboží. Tento systém spolupráce a rozdělení úkolů celních orgánů, stanovený v uvedené dohodě, s sebou logicky nese, že pokud celní orgány vývozního státu mohly určit původ dotčeného zboží, jsou celní orgány dovozního státu také vázány závěry této kontroly po propuštění zboží. Pouze za zvláštních okolností, kdy celní orgány vývozního státu nejsou s to řádně provést kontrolu po propuštění zboží, mohou podle Soudního dvora celní orgány dovozního státu samy ověřit pravost a správnost sporného osvědčení EUR.1 s přihlédnutím k jiným důkazům původu dotčeného zboží.“

Soud se zcela ztotožňuje jak se shora citovanými závěry Soudního dvora, tak se závěry generální advokátky.

Ujednání o správní spolupráci je v protokole č. 3 obsaženo v hlavě VI (čl. 32 až 36). Podle čl. 32 odstavci 2 si Společenství a Švýcarsko za účelem správného uplatňování tohoto protokolu poskytují prostřednictvím příslušných celních správ vzájemnou pomoc při kontrole pravosti průvodních osvědčení EUR.1 a EUR-MED, prohlášení na faktuře a prohlášení na faktuře EUR-MED a při kontrole správnosti údajů obsažených v těchto dokladech.

Podle čl. 33, zabývajících se ověřováním dokladů o původu zboží, se dodatečné ověření dokladů o původu zboží provádí nahodile anebo vždy v případech, kdy mají celní orgány země dovozu odůvodněné pochybnosti o pravosti těchto dokladů, o statusu původu dotčených produktů nebo o splnění jiných povinností stanovených v tomto protokolu (odstavec 1). Pro účely odstavce 1 vrátí celní orgány země dovozu průvodní osvědčení EUR.1 nebo EUR-MED a fakturu, pokud byla předložena, prohlášení na faktuře nebo prohlášení na faktuře EUR-MED nebo kopii těchto dokladů celním orgánům země vývozu, a případně uvedou důvody pro jejich žádost o ověření. Spolu se žádostí o ověření zašlou rovněž veškeré získané informace nebo doklady nasvědčující, že údaje uvedené v dokladu o původu zboží nejsou správné (odstavec 2). Ověřování provádějí celní orgány země vývozu. Pro tyto účely mají právo požadovat jakékoli doklady a provádět jakoukoli kontrolu účtů vývozce nebo jinou kontrolu, kterou považují za účelnou (odstavec 3). Celní orgány žádající o ověření jsou informovány o jeho výsledcích co nejdříve. Z výsledků musí být zřejmé, zda jsou doklady pravé, zda lze dotčené produkty považovat za produkty pocházející ze Společenství, Švýcarska nebo jedné z ostatních zemí uvedených v člancích 3 a 4 a zda tyto produkty splňují

ostatní podmínky stanovené v tomto protokolu (odstavec 5). Jestliže v případě odůvodněných pochybností neobdrží žádající celní orgány žádnou odpověď ve lhůtě deseti měsíců ode dne podání žádosti o ověření nebo jestliže odpověď neobsahuje údaje, které postačují k rozhodnutí o pravosti daného dokladu nebo o skutečném původu produktů, nepřiznají nárok na preference, s výjimkou mimořádných okolností (odstavec 6).

Součástí správních spisů byla fotokopie sdělení Federal Customs Administration FCA se sídlem v Bernu ze dne 3. 4. 2009 (týká se desátého, devatenáctého a dvacátého napadené rozhodnutí), ve kterém bylo uvedeno, že vývozce uvedený v průvodních osvědčeních nebyl dosažitelný na uvedené adrese, a proto nemohla být provedena verifikace. Dále bylo uvedeno, že z toho důvodu automobily musejí být považovány za neurčitého původu a osvědčení původu musí být považováno za neplatné. V části 14 průvodních osvědčení bylo zaškrtnuto, že provedená verifikace značí, že certifikát nesplňuje požadavky na autentičnost a správnost (pozn. vše vlastní překlad soudu z anglického textu).

Součástí správních spisů byla dále fotokopie sdělení Federal Customs Administration FCA se sídlem v Bernu ze dne 5. 5. 2009 (týkající se zbylých napadených rozhodnutí), ve kterém bylo uvedeno, že vývozce nebyl schopen prokázat původ předmětných automobilů. Dále bylo uvedeno, že z toho důvodu automobily musejí být považovány za neurčitého původu a osvědčení původu musí být považováno za neplatné. V části 14 průvodních osvědčení bylo zaškrtnuto, že provedená verifikace značí, že certifikát nesplňuje požadavky na autentičnost a správnost. V případě čtrnáctého napadeného rozhodnutí zůstala část 13 a 14 průvodního osvědčení zcela nevyplněna (pozn. vše vlastní překlad soudu z anglického textu).

Z obsahu zmíněných listin vyplývá, že prvoinstanční správní orgán před zahájením celního řízení se žalobce, ke kterému došlo dne 24.7.2009 (viz. doručenka připojená k oznámení o zahájení celního řízení), požádal v rámci správní spolupráce celní orgány země vývozu o ověření předmětných průvodních osvědčení EUR.1. Prvoinstanční orgán tak učinil, aniž by měl jakékoli pochybnosti o pravosti tohoto dokladu, o statusu původu předmětných osobních automobilů či o splnění jiných povinností stanovených v protokolu č. 3. Ze žádné listiny, která je součástí správních spisů, ani z obsahu odůvodnění správních rozhodnutí nevyplývá, že by celní orgány takovéto pochybnosti měly. Vzhledem k tomu, že podle čl. 33 odst. 1 protokolu č. 3 lze dodatečné ověření dokladů o původu zboží provést i nahodile, nelze prvoinstančnímu orgánu bez dalšího jeho postup nijak vytknout.

Výsledkem dodatečného ověření průvodních osvědčení bylo jejich zneplatnění ze strany švýcarských celních orgánů, krom případu týkajícího se čtrnáctého napadeného rozhodnutí. Stalo se tak však za situace, kdy švýcarské celní orgány v rámci kontroly u dovozce nebyly schopny určit skutečný původ předmětných osobních automobilů. Důvodem toho byla nekontaktnost vývozce na adrese uvedené v části 1 průvodního osvědčení nebo jeho neschopnost prokázat původ předmětných automobilů. V souladu s citovaným stanoviskem generální advokátky Verici Trstenjak tak české celní orgány nebyly zbaveny možnosti určit skutečný původ předmětných osobních automobilů s přihlédnutím k jiným důkazům o jejich původu. Na tomto místě je nezbytné upozornit na to, že ze strany švýcarských celních orgánů nebyla zpochybněna pravost průvodních osvědčení, tj. nejednalo se o padělaná osvědčení ani o osvědčení vydaná nepříslušným celním orgánem. Českým celním orgánům nebyly předány

informace, které by postačovaly k rozhodnutí o skutečném původu produktů či které by nasvědčovaly tomu, že nebyly splněny jiné povinnosti stanovené v protokolu č. 3. Součástí odpovědi švýcarských celních orgánů nebyly také žádné údaje, které by nasvědčovaly tomu, že v souvislosti s vystavením průvodních osvědčení či vlastním dovozem zřejmě došlo k podvodu.

Přes tyto skutečnosti bylo nutné v řízení respektovat odvolání průvodních osvědčení ze strany českých celních orgánů. V souladu s judikaturou Soudního dvora zmíněnou shora, není v moci českých celních orgánů prohlášení neplatnosti průvodních osvědčení ze strany švýcarských celních orgánů jakkoli zvrátit. Odvoláním průvodních osvědčení jsou české celní orgány zcela vázány. To samé platí pro žalobce. Průvodní osvědčení pozbyla svých účinků. Žalobce tak propříště ztratil možnost dovolat se těchto listin jako ve své podstatě pro celní orgány závazného důkazu o tom, že předmětné automobily byly produktem pocházejícím ze Společenství.

Pokud jde o případ čtrnáctého napadeného rozhodnutí, byla situace jiná. Ač bylo švýcarskými celními orgány sděleno, že vývozce nebyl schopen prokázat původ předmětného automobilu, nedošlo k faktickému zneplatnění průvodního osvědčení EUR.1. Část 14 osvědčení původu totiž zůstala nevyplněna. Za této situace průvodní osvědčení nepozbylo svých účinků a zůstalo pro celní orgány závazným důkazem o tom, že předmětný automobil byly produktem pocházejícím ze Společenství. Bylo tudíž zcela na českých celních orgánech, aby eventuelně provedením vlastních důkazů prokázaly, že zboží je jiného původu než ze Společenství. Celní orgány žádný takový důkaz neprovedly, a proto je nutné považovat doměření cla žalobci za nezákonné. Jedinou možnost, kdy stát dovozu může nerespektovat nezneplatněné průvodní osvědčení EUR.1, upravuje čl. 33 odst. 6 protokolu č. 3. Podle tohoto ustanovení, jestliže v případě odůvodněných pochybností neobdrží žádající celní orgány žádnou odpověď ve lhůtě deseti měsíců ode dne podání žádosti o ověření nebo jestliže odpověď neobsahuje údaje, které postačují k rozhodnutí o pravosti daného dokladu nebo o skutečném původu produktů, nepřiznají nárok na preference, s výjimkou mimořádných okolností. Jak již bylo uvedeno, české celní orgány žádné odůvodněné pochybnosti neměly, a proto vůbec nepřicházel v úvahu postup podle čl. 33 odst. 6 protokolu č. 3. Dlužno dodat, že i v případě, kdy by bylo nutné průvodní osvědčení považovat za odvolané, bylo by čtrnácté napadené rozhodnutí nezákonné z obdobných důvodů, ze kterých je nutné považovat za nezákonná zbylá napadená rozhodnutí.

II.

Celní řízení se žalobcem

Ač dojde k odvolání průvodního osvědčení EUR.1 ze strany celních orgánů země vývozu, není tato skutečnost důvodem pro prosté automatické doměření cla z dováženého zboží ze strany celních orgánů země dovozu vůči dovozci. Dokládá tak judikatura Soudního dvora. Stěžejním je v tomto ohledu rozsudek Soudního dvora ze dne 9. 3. 2006 ve věci *Beemsterboer Coldstore Services BV* (C-293/04).

Pro úplnost níže uvedených právních závěrů je nutné předeslat, jaký byl skutkový stav ve věci souzené Soudním dvorem (viz. body 10 až 14 a 31 rozsudku). „V roce 1997

Hoogwegt International BV (dále jen „Hoogwegt“) zakoupila máslo od estonského podniku AS Lacto Ltd (dále jen „Lacto“). Toto máslo bylo při jeho vstupu do Nizozemska deklarováno celní expedicí Beemsterboer, jednající jménem Hoogwegt. Estonsko bylo uvedeno jako země původu zboží, které bylo tedy propuštěno do volného oběhu za použití preferenční sazby na základě výše uvedené dohody o volném obchodu. Za účelem dokázání původu másla bylo ke každému celnímu prohlášení přiloženo osvědčení EUR.1, vydané na žádost Lacto estonskými celními orgány. V březnu 2000, na základě informací týkajících se podvodu s máslem obchodovaným mezi Evropskou unií a Estonskem, uskutečnila delegace zřízená Komisí Evropských společenství ve spolupráci s vnitrostátními celními orgány v tomto ohledu kontrolu. V rámci šetření se ukázalo, že Lacto neuchovala původní doklady potvrzující původ vyvezeného másla. Rozhodnutím ze dne 14. července 2000 celní inspekce Talin (Estonsko) prohlásila osvědčení EUR.1 za neplatná a odebrala je. Po stížnosti Lacto u estonské celní správy bylo rozhodnutí o odebrání uvedených osvědčení prohlášeno za protiprávní z formálních důvodů. Jelikož původ másla nebylo možné stanovit, nizozemské celní orgány přistoupily k dodatečnému výběru cla od Beemsterboer. Vzhledem k tomu, že stížnost, která byla podána proti výměru o výběru, byla zamítnuta, Beemsterboer podala žalobu k předkládajícímu soudu. Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že dodatečnou kontrolou uskutečněnou u Lacto vyšlo najevo, že tato posledně uvedená neuchovala původní doklady dokazující původ dotčených výrobků a že na základě poznatků, které byly k dispozici, nemohl být stanoven původ vyvezeného másla.“

V bodech 34 a 35 rozsudku Soudní dvůr uvedl, že „jestliže dodatečná kontrola neumožňuje potvrdit původ zboží uvedený v osvědčení EUR.1, je namístě vyvodit, že je neznámého původu, a že tedy osvědčení EUR.1 a preferenční sazba byly poskytnuty neprávem. Vzhledem k tomu, že již není možné dodatečnou kontrolou potvrdit původ zboží uvedeného v osvědčení EUR.1, musí být uvedené osvědčení považováno za „nesprávné osvědčení“ ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, ve znění nařízení č. 2700/2000.“

Soudní dvůr se v citovaném rozsudku vyjádřil také k otázce, na kom leží důkazní břemeno o tom, že se osvědčení EUR. 1 zakládalo na nesprávném popisu skutečností podaného vývozce. Soudní dvůr pod body 39 až 43 uvedl, že „v souladu s tradičními pravidly rozdělení důkazního břemene přísluší celním orgánům, které se za účelem přistoupení k dodatečnému výběru cla hodlají dovolávat čl. 220 odst. 2 písm. b) třetího pododstavce, initio, celního kodexu, aby na podporu svého nároku předložily důkaz, že vydání nesprávných osvědčení bylo způsobeno vinou nesprávného popisu skutečností vývozce. Ze zjištění vnitrostátního soudu obsažených v předkládacím rozhodnutí nicméně vyplývá, že v projednávaném případě byly celní orgány zbaveny možnosti dokázat, zda informace předložené za účelem vydání osvědčení EUR.1 byly správné, či nikoliv, jelikož vývozce neuchoval důkazní doklady navzdory povinnosti vyplývající z čl. 28 odst. 1 protokolu č. 3 uchovat vhodné doklady dokazující původ dotčených výrobků alespoň po dobu tří let. Přitom hospodářským subjektům přísluší, aby v rámci svých smluvních vztahů přijaly ustanovení nezbytná pro to, aby se předem zabezpečily proti rizikům opatření k dodatečnému výběru cla. Proto za účelem dosažení účelu sledovaného dodatečnou kontrolou, a sice ověření pravosti a správnosti osvědčení EUR.1, je věcí osoby povinné zaplatit clo v projednávaném případě dokázat, že uvedená osvědčení vydaná orgány třetí země byla založena na správném popisu

skutečností. V každém případě je nesporné, že Evropské společenství nemůže nést negativní důsledky nesprávného jednání dodavatelů dovozců.“

Soudní dvůr se dále vyjádřil k otázce, komu přísluší dokázat, že celní orgány, které vydaly osvědčení EUR.1, si byly zjevně vědomy nebo si měly být vědomy, že zboží nesplnilo podmínky vyžadované pro využití preferenčního zacházení. Soudní dvůr pod body 45 rozsudku uvedl, že *„že důkazní břemeno skutečnosti, že bylo zjevné, že orgány vydávající uvedené osvědčení si byly vědomy nebo si měly být vědomy, že zboží nesplnilo podmínky vyžadované pro využití preferenčního zacházení, nese osoba, která uplatňuje výjimku obsaženou ve třetím pododstavci, in fine, čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu.“*

Soudní dvůr v bodu 46 rozsudku uzavřel, že *„předložení důkazu nezbytného pro úspěch jejího nároku přísluší osobě, která se dovolává třetího pododstavce čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, ve znění nařízení č. 2700/2000. V zásadě tedy přísluší celním orgánům, které se za účelem přistoupení k dodatečnému výběru cla hodlají dovolávat uvedeného čl. 220 odst. 2 písm. b) třetího pododstavce, initio, aby předložily důkaz, že vydání nesprávných osvědčení bylo způsobeno nesprávným popisem skutečností ze strany vývozce. Nicméně, pokud následkem nedbalosti výlučně na straně vývozce nejsou celní orgány schopny předložit nezbytný důkaz, že osvědčení EUR.1 bylo vydáno na základě správného, či nesprávného popisu skutečností tímto posledně uvedeným, přísluší osobě povinné zaplatit clo, aby dokázala, že uvedené osvědčení vydané orgány třetí země bylo založeno na správném popisu skutečností.“*

Z rozsudku Soudního dvora vyplývá, že pokud celní orgány země dovozu po odvolání průvodního osvědčení EUR.1 ze strany celních orgánů země vývozu zahájí s dovozcem celní řízení o doměření cla, jsou povinny v tomto řízení respektovat ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu.

Podle prvního pododstavce tohoto ustanovení se s výjimkou případů uvedených v čl. 217 odst. 1 druhém a třetím pododstavci dodatečné zaúčtování neprovede, pokud částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení. Pokud byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, považuje se vydání potvrzení těmito orgány v případě, že se ukáže jako nesprávné, za chybu, kterou nebylo možné rozumným způsobem zjistit ve smyslu prvního pododstavce (druhý pododstavec). Vydání nesprávného potvrzení však není chybou, je-li potvrzení založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, není-li zřejmé, že orgány vydávající potvrzení si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení (třetí pododstavec). Osoba povinná zaplatit clo se může odvolat na dobrou víru, pokud je schopna prokázat, že v období dotyčných obchodních operací jednala s náležitou péčí, aby zajistila splnění všech podmínek pro preferenční zacházení (čtvrtý pododstavec). Osoba povinná zaplatit clo se však nemůže odvolat na dobrou víru, pokud Evropská komise zveřejní v Úředním věstníku Evropských společenství oznámení o tom, že existují odůvodněné pochybnosti, zda daná země správně uplatňuje preferenční režim (pátý pododstavec).

Z prvního pododstavce čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu vyplývá, že se dodatečné zaúčtování cla neprovede, pokud jsou v dané věci splněny současně dvě podmínky.

Zaprvé, částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit. Vzhledem k tomu, že byl v případě žalobce preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, konkrétně Švýcarska, je nutné pro dodatečnou nemožnost ověření skutečného původu předmětných automobilů švýcarskými celními orgány, odkazem na rozsudek Soudního dvora ze dne 9. 3. 2006 ve věci *Beemsterboer Coldstore Services BV* (C-293/04), považovat vydání osvědčení EUR.1 za chybu celních orgánů, kterou nebylo možné rozumným způsobem zjistit. Pouze v případě, pokud by osvědčení EUR.1 bylo založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, resp. při respektování závěrů rozsudku Soudního dvora, pokud by žalobce neprokázal, že osvědčení EUR.1 bylo založeno na správném popisu skutečností, nebylo-li by současně zřejmé, že orgány vydávající potvrzení si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení, nebylo by vydání nesprávného osvědčení chybou.

Zadruhé, žalobce jednal v dobré víře a dodržel všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení. Žalobce se mohl odvolat na dobrou víru, pokud by byl schopen prokázat, že v období dotýkných obchodních operací jednal s náležitou péčí, aby zajistil splnění všech podmínek pro preferenční zacházení.

Jak uvedla Evropská komise v informačním dokumentu o použití čl. 220 odst. 2 písm. b) a článku 239 celního kodexu (dostupný na <http://ec.europa.eu>), „*možnost nezaúčtovat dodatečně clo nebo je vrátit/prominout z důvodů spravedlnosti existuje nyní již více než 20 let a byla předmětem četných rozhodnutí Komise a důležité judikatury Soudního dvora Evropských společenství a nejnověji také Soudu prvního stupně ES.*“

Má-li být v řízení o dodatečném doměření cla zjišťováno, zda zde je či není z důvodů spravedlnosti důvod pro dodatečné zaúčtování cla, je naprosto nezbytné, aby celní řízení bylo vedeno řer způsobem. Současné znění ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu je odrazem dosavadní judikatury Soudního dvora a předchozích rozhodnutí Evropské komise. Povinností celních orgánů je, aby v celním řízení byly důsledně zjištěny okolnosti podstatné pro jeho aplikaci. Pokud ohledně některých těchto okolností leží důkazní břemeno na celních orgánech, je jejich povinností své důkazní břemeno unést. Pokud důkazní břemeno leží na dovozci, je nezbytné, aby byl dovozce k průkazu těchto skutečností celními orgány řádně vyzván. Nejsou-li tato pravidla v celním řízení respektována, nemůže být případné doměření cla považováno za doměření, které by bylo v souladu se zákonem.

Soud je přesvědčen o tom, že v případě žalobce nebylo celní řízení vedeno takovým způsobem, aby bylo možné doměření cla považovat za doměření zákonné.

Předně je nezbytné zabývat se tím, podle jakých procesních pravidel měly české celní orgány při doměření cla postupovat. Jak již bylo uvedeno, zahájil prvoinstanční orgán se

žalobcem celní řízení dne 24.7.2009. Předmětné osobní automobily byly propuštěny do režimu volného oběhu v měsících leden až červen 2007.

Protokol č. 3 neobsahuje žádná procesní pravidla, kterými by se mělo řídit celní řízení s dovozcem poté, kdy dojde ze strany celních orgánů země vývozu k odvolání průvodního osvědčení EUR.1. Protokol č. 3 však v čl. 34 stanoví, že ve všech případech se řešení sporů mezi dovozcem a celními orgány země dovozu řídí právními předpisy této země. Celní řízení tak má proběhnout podle předpisů země dovozu, tj. v dané věci podle českých právních předpisů, pro které samozřejmě platí nadřazenost předpisů Společenství.

Ani celní kodex neobsahuje podrobná procesní pravidla upravující vlastní řízení s dovozcem po odvolání průvodního osvědčení EUR.1. Celní kodex v čl. 217 odst. 2 uvádí, že členské státy stanoví podrobná pravidla pro účtování částek cel, čímž taktéž odkazuje na právní předpisy členských států.

Přesto celní kodex stanoví obecný rámec pro kontrolu prohlášení po propuštění zboží. Podle čl. 78 celního kodexu mohou po propuštění zboží celní orgány z úřední povinnosti nebo na žádost deklaranta celní prohlášení přezkoumat (odstavec 1). Po propuštění zboží mohou celní orgány kontrolovat obchodní doklady a jiné údaje vztahující se k dovozním nebo vývozním operacím se zbožím nebo k následným obchodním operacím s tímž zbožím s cílem ujistit se o správnosti údajů obsažených v celním prohlášení. Kontrolu lze provést u deklaranta nebo jiné osoby, která se přímo nebo nepřímo obchodně podílí na uvedených operacích, nebo jiné osoby, která má v držení zmíněné doklady a údaje pro obchodní účely. Celní orgány mohou rovněž kontrolovat zboží, pokud ještě může být předloženo (odstavec 2). Nasvědčují-li výsledky kontroly celního prohlášení nebo kontroly po propuštění zboží, že předpisy upravující daný celní režim byly použity na základě nesprávných nebo neúplných údajů, přijmou celní orgány v souladu s případnými právními předpisy opatření nezbytná k nápravě, přičemž vezmou v úvahu nové skutečnosti, které mají k dispozici (odstavec 3).

Ani české právo neobsahuje speciální procesní pravidla upravující vlastní řízení s dovozcem po odvolání průvodního osvědčení EUR.1. Z tohoto důvodu je nezbytné postupovat podle obecných procesních pravidel upravených v zákoně č. 13/1993 Sb., celní zákon, popř. podle obecných předpisů o správě daní a poplatků, a to v případě, že celní zákon, zvláštní zákon nebo přímo použitelný předpis Evropských společenství nestanoví jinak (§ 320 odst. 1 písm. c) celního zákona).

Vzhledem k tomu, že celní řízení se žalobcem bylo zahájeno po propuštění předmětného automobilu do režimu volného oběhu s nulovou sazbou cla, tj. poté, kdy bylo celní prohlášení ze strany celního úřadu akceptováno, nepřicházelo v úvahu provedení vytýkacího řízení podle § 43 zákona o správě daní a poplatků, tj. řízení o vyměření cla, nýbrž provedení kontroly po propuštění zboží, resp. následné kontroly podle § 127 celního zákona, tj. řízení o doměření cla.

Podle § 127 odst. 1 celního zákona jsou celní orgány oprávněny po propuštění zboží do navrženého celního režimu provádět následnou kontrolu, jejímž účelem je přesvědčit se o správnosti a úplnosti údajů uvedených v celním prohlášení, pravosti dokladů k němu

předložených nebo připojených a o správnosti vyměřeného cla, daní a poplatků. Při následné kontrole je také ověřována existence a pravost dokladů a pravdivost údajů vztahujících se k dovozním a vývozním operacím, případně i následným obchodním operacím se zbožím uvedeným v příslušném celním prohlášení. V souladu s § 127 odst. 3 celního zákona se následná kontrola provádí kontrolou obchodních dokladů a účetních záznamů a dalších písemností vztahujících se k údajům uvedeným v příslušném celním prohlášení nebo k údajům, které souvisejí s příslušnými obchodními operacemi s tímto zbožím. Je-li to potřebné pro objektivní posouzení úplnosti, správnosti a věrohodnosti předložených dokladů nebo pro zjištění existence dalších písemností vztahujících se k údajům uvedeným v příslušném celním prohlášení, mohou celní orgány provést kontrolu všech obchodních dokladů a účetních záznamů a jiných písemností evidovaných kontrolovanou osobou za určité časové období. Podle § 127 odst. 5 celního zákona následnou kontrolu zahájí celní orgány sdělením předmětu kontroly kontrolované osobě. Současně kontrolovanou osobu vyzvou, písemně nebo ústně, aby ke kontrole předložila doklady a písemnosti uvedené v odstavci 3.

Přistoupil-li prvoinstanční orgán k zahájení řízení o dodatečné vyměření cla, byl si nejprve povinen vyřešit otázku, zda je či není schopen předložit důkaz o tom, že osvědčení EUR.1 bylo vydáno na základě správného nebo nesprávného popisu skutečností vývozcem. Vzhledem k tomu, že důkazní břemeno ohledně průkazu skutečností, že osvědčení EUR.1 bylo založeno na správném popisu skutečností, se na žalobce přenáší teprve tehdy, kdy jej následkem nedbalosti výlučně na straně vývozce nemůže unést celní orgán, bylo povinností prvoinstančního orgánu, aby učinil vše, co bylo v jeho moci, ke zjištění, jaký popis skutečností byl vývozcem, za účelem vydání osvědčení EUR. 1, švýcarským celním orgánům předestřen.

Podle čl. 17 odst. 1 a 2 protokolu č. 3 průvodní osvědčení EUR.1 vydávají celní orgány země vývozu na základě písemné žádosti podané vývozcem nebo na odpovědnost vývozce, jeho zmocněným zástupcem. Pro tyto účely vyplní vývozcem nebo jeho zmocněným zástupcem průvodní osvědčení EUR.1 a formulář žádosti, jehož vzor je uveden v příloze IIIa. Tyto formuláře musí být vyplněny v jednom z jazyků, ve kterých je sepsána dohoda, a v souladu s vnitrostátním právem země vývozu. Jsou-li formuláře vyplňovány rukou, musí být vyplněny inkoustem a hůlkovým písmem. Popis produktů se uvede v kolonce vyhrazené pro tento účel tak, aby zde nebyly ponechány prázdné řádky. Není-li vyplněna celá kolonka, podtrhne se poslední řádek popisu vodorovnou čarou a prázdný prostor se proškrtne. Vývozcem žádající o vydání průvodního osvědčení EUR.1 musí být připraven kdykoli předložit na žádost celních orgánů země vývozu, ve které je průvodní osvědčení EUR.1 vydáváno, veškeré související doklady prokazující status původu dotyčných produktů a splnění ostatních podmínek stanovených v tomto protokolu (čl. 17 odst. 3 protokolu č. 3). Podle čl. 17 odst. 7 protokolu č. 3 celní orgány vydávající průvodní osvědčení EUR.1 přijmou veškerá nezbytná opatření k tomu, aby ověřily původ produktů a splnění ostatních podmínek tohoto protokolu. Pro tyto účely mají právo požadovat jakékoli podklady a provádět jakoukoli kontrolu účtů vývozce nebo jakoukoli jinou kontrolu, kterou považují za účelnou. Dále zajistí, že formuláře uvedené v odstavci 2 jsou řádně vyplněny. Zkontrolují především, je-li prostor určený pro popis produktů vyplněn takovým způsobem, aby byla vyloučena možnost dodatečného podvodného doplnění. Celní orgány země vývozu, které vydávají průvodní osvědčení EUR.1,

uchovávají formulář žádosti uvedený v čl. 17 odst. 2 po dobu nejméně tří let (čl. 29 odst. 3 protokolu č. 3).

Z přílohy IIIa protokolu č. 3 vyplývá, že se první strana osvědčení EUR.1 z velké části shoduje s první stranou žádosti o průvodní osvědčení. Na základě této skutečnosti lze předpokládat, že vývozce vyplnil například část č. 8, ve které se uvádí popis zboží, shodně v osvědčení i v žádosti. Pro zjištění, jaký popis skutečností vývozce předestřel švýcarským celním orgánům, však není podstatná toliko část č. 8 osvědčení EUR.1, nýbrž zcela zásadní je strana druhá žádosti o průvodní osvědčení. V ní vývozce jednak prohlašuje, že zboží splňuje podmínky vyžadované pro vydání osvědčení EUR.1. Současně vývozce výslovně uvádí okolnosti, které umožnily, aby toto zboží splňovalo tyto podmínky, přičemž vývozce je povinen tyto okolnosti v žádosti specifikovat v pro tento účel vymezeném poli (čtyři vytečkované řádky). Vývozce také uvádí, které podpůrné doklady k žádosti přikládá. Pro tento účel slouží pole opět vymezené čtyřmi vytečkovanými řádky. Ve formuláři žádosti jsou současně příkladmo vyjmenovány obvyklé podpůrné doklady. Jsou jimi dovozní doklady, průvodní osvědčení, faktury, prohlášení výrobce atd., které se týkají výrobků používaných ve výrobě nebo zboží zpětně vyvezeného ve stejném stavu.

Mají-li švýcarské celní orgány povinnost uchovávat formulář žádosti o vydání osvědčení EUR.1 po dobu nejméně tří let a jsou si současně s českými celními orgány povinny poskytovat vzájemnou pomoc (čl. 32 odst. 2 protokolu č. 3), nelze dospět k jinému závěru, než že prvoinstanční orgán dosud zdaleka neučinil vše, co bylo v jeho moci ke zjištění, jaký popis skutečností byl vývozcem za účelem vydání osvědčení EUR.1 švýcarským celním orgánům předestřen. Z rozhodnutí prvoinstančního orgánu, žalovaného ani z obsahu správních spisů nevyplývá, že by si české celní orgány od švýcarských celních orgánů vyžádaly formulář žádosti o vydání osvědčení EUR.1, případně další doklady, které hypoteticky mohly být součástí správních spisů švýcarských celních orgánů a ze kterých vyplývá, jaký popis skutečností byl vývozcem za účelem vydání osvědčení EUR.1 švýcarským celním orgánům předestřen. Za této situace se nemohlo důkazní břemeno ohledně průkazu skutečnosti, že osvědčení EUR.1 bylo založeno na správném popisu skutečností, přenést z celních orgánů na žalobce. V celním řízení proto žalobce mohl být důvodně vyzván maximálně k průkazu druhé podmínky uvedené v prvním pododstavci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, tj. že v období dotýcných obchodních operací jednal s náležitou péčí, aby zajistil splnění všech podmínek pro preferenční zacházení.

Žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí výslovně odkázal na rozsudek Soudního dvora ze dne 9. 3. 2006 ve věci Beemsterboer Coldstore Services BV (C-293/04). Tento rozsudek mu tudíž byl znám. V celním řízení přesto podle závěrů v tomto rozsudku uvedených postupováno nebylo.

V celním řízení bylo pochybeno již na samém počátku řízení.

Prvoinstanční orgán v oznámeních o zahájení řízení ze dne 13.7.2009 uvedl, že „podle § 21 zákona o správě daní a poplatků“ zahajuje u žalobce „řízení o vyměření cla“ z dovozu předmětných osobních automobilů. Žalobci bylo sděleno, že „na základě prověrování švýcarskými celními orgány bylo zjištěno, že předmětné osobní automobily nesplnily

podmínky stanovené pro přiznání preferenčního sazebního opatření (preferenční celní sazby uvedené v čl. 20 odst. 3 bod d) celního kodexu)“. Prvoinstanční orgán dále uvedl, že „*dovezené osobní automobily nelze ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k dohodě mezi EU a Švýcarskem podkládat za původní v EU. Nepřiznáním preferenční sazby došlo ke vzniku nároku státu na clo.*“ V závěru oznámení prvoinstanční orgán uvedl, že „*ke skutečnostem vedoucím k doměření cla z výše uvedeného zboží se, jako osoba deklaranta, můžete vyjádřit písemně ve lhůtě 20-ti dnů od doručení tohoto sdělení. V této lhůtě můžete též předkládat důkazy vyvracející výsledek verifikačního řízení. V případě, že se ke skutečnostem vedoucím k vyměření celního dluhu ve stanoveném termínu nevyjádříte, bude celní úřad vycházet při vystavování platebního výměru z jemu známých skutečností.*“

Z oznámení o zahájení řízení vyplývá, že žalobce nebyl vyzván k průkazu druhé podmínky uvedené v prvním pododstavci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Žalobce nebyl vyzván ani k prokázání první podmínky uvedené v prvním (resp. třetím) pododstavci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, tj. k tomu, že osvědčení bylo založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, eventuálně k tomu, aby prokázal, že je zřejmé, že orgány vydávající potvrzení si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení. Dlužno dodat, že k prokázání první podmínky uvedené v prvním (resp. třetím) pododstavci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu žalobce být vyzván ani nemohl, když se na něho dosud, jak uvedeno shora, nepřeneslo důkazní břemeno.

K oznámení o zahájení řízení je předně nutné uvést, že je formulováno velice zavádějícím způsobem. Z oznámení nelze jednoznačně určit, jaké řízení bylo se žalobcem zahájeno, resp. zda byla zahájena následná kontrola a pokud ne, pak jaké jiné celní řízení. Prvoinstanční orgán se ve výzvě opřel toliko o ustanovení § 21 zákona o správě daní a poplatků, podle kterého je řízení zahájeno dnem, kdy podání daňového subjektu nebo jiné osoby zúčastněné na řízení došlo příslušnému správci daně nebo dnem, kdy byl daňový subjekt nebo jiná osoba zúčastněná na řízení vyrozuměn o prvním úkonu, který vůči němu v daňovém řízení správce daně nebo jiné osoby, o nichž to zákon stanoví, učinili. Ustanovení § 21 zákona o správě daní a poplatků nedefinuje konkrétní typ řízení, nýbrž je pouze obecným ustanovením určujícím okamžik zahájení správního řízení. Dále je potřebné uvést, že z věty použité v oznámení o zahájení řízení: „*Nepřiznáním preferenční sazby došlo ke vzniku nároku státu na clo*“, je důvodné se domnívat, že prvoinstanční orgán vycházel při formulaci oznámení z právního názoru, že dojde-li k odvolání průvodního osvědčení EUR.1 ze strany celních orgánů, následuje bez dalšího pouze dodatečné doměření cla. Takový právní názor je však nesprávný, jak již bylo uvedeno shora.

Zásadní procesní pochybení však spočívá ve formulaci toho, k čemu byl žalobce v oznámení o zahájení řízení vyzván. Žalobce byl vyzván k předložení důkazů „*vyvracejících výsledek verifikačního řízení*“. Takové důkazy však nebylo vůbec možné předložit, neboť jak již bylo uvedeno pod bodem I. odůvodnění rozsudku, jsou české celní orgány i žalobce zcela vázány odvoláním průvodního osvědčení ze strany švýcarských celních orgánů. Postup prvoinstančního orgánu je tudíž nutné považovat za nezákonný a současně vnitřně rozporný, když byl žalobce vyzván k prokázání nemožného.

Je nutné uzavřít, že vzhledem k zásadnímu procesnímu pochybení správních orgánů, které nebylo v průběhu celního řízení odstraněno, nebyly v řízení v rozporu s čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu i judikaturou Soudního dvora zjišťovány okolnosti rozhodné pro aplikaci tohoto ustanovení. Za této situace není možné vyloučit, že by se celní orgány při správném postupu nepřistoupily k dodatečnému zaúčtování cla, popř. by tak učinily poté, kdy by se žalobci eventuálně podařilo unést na něm ležící důkazní břemeno. Procesní pochybení tak mohlo mít jednoznačně vliv na zákonnost napadených rozhodnutí, a proto je důvodem pro jejich zrušení.

Nad rámec shora uvedeného je nutné podotknout, že žalovaný v odůvodnění některých napadených rozhodnutí (první, druhé, třetí, čtvrté napadené rozhodnutí) dospěl k závěru, že *„švýcarské celní orgány vydaly potvrzení na základě údajů předložených vývozcem, tedy na nesprávném popisu skutečností podané vývozcem (odvolatel) a v daném případě neměly švýcarské celní orgány důvod pochybovat o těchto údajích a neměly v době vývozu podezření, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení“*, či závěru, že *„švýcarské celní orgány vydaly potvrzení na základě údajů předložených vývozcem, tedy na nesprávném popisu skutečností podané vývozcem (páté, šesté, sedmé, osmé, deváté, desáté, čtrnácté, patnácté, šestnácté, sedmnácté, osmnácté, devatenácté, dvacáté napadené rozhodnutí).“* Tento závěr však nemá žádnou oporu ve správních spisech. Předně, nebyl to žalobce, kdo byl vývozcem. Toliko ke slovu odvolatel uvedeném v závorce. Zcela zásadním je však, že pokud správním orgány neměly k dispozici zejména žádost vývozce o vydání osvědčení EUR.1, nevěděly nic o tom, jaký popis skutečností vývozce švýcarským celním orgánům předstíral. Za tohoto stavu je zcela nemožné tento žalovanému neznámý popis skutečností hodnotit jako nesprávný a jako takový, který nemohl zavdat pochybnosti švýcarských celních orgánů.

Konečně je nezbytné se vyjádřit k závěru žalovaného v některých napadených rozhodnutích (první, druhé, třetí, čtvrté, páté, šesté, sedmé, osmé, deváté, desáté napadené rozhodnutí), že *„pouhý fakt či tvrzení, že předmětný automobil byl vyroben v EU, není důkazem o původu zboží ve smyslu Protokolu, na jehož základě by bylo možné preferenční sazební opatření a nezakládá automaticky původ tohoto zboží v Evropské unii ve smyslu původní výroby dle Protokolu“*. Ve zbylých napadených rozhodnutích (krom jedenáctého, dvanáctého, třináctého, dvacátého prvního, dvacátého druhého a dvacátého třetího napadeného rozhodnutí) žalovaný, aniž by tak uvedl výslovně, hodnotil žalobcem k důkazu předložené listiny obdobně. Soud připomíná, že ustanovení čl. 78 odst. 3 celního kodexu ukládá celním orgánům povinnost vzít v úvahu nové skutečnosti, které mají k dispozici. Jak již bylo uvedeno v závěru bodu I. tohoto rozsudku, nebyly české celní orgány s ohledem na obsah odpovědi švýcarských celních orgánů zbaveny možnosti určit původ předmětného osobního automobilu s přihlédnutím k jiným důkazům o jeho původu. Předložil-li za této situace žalobce k prokázání skutečného původu předmětného konkrétní listiny, byly celní orgány povinny k těmto listinám jako k důkazům o skutečném původu zboží z důvodu spravedlnosti přihlédnout. Zvláště pak za situace, kdy jedním z podpůrných dokladů postačujících k vydání průvodního osvědčení EUR.1 je zejména prohlášení výrobce (žalobcem byly předloženy především prohlášení dovozců a zřejmě dceřiných společností výrobce či jejich smluvních partnerů) a seznam podpůrných dokladů je toliko příkladný a švýcarské celní orgány ani české celní orgány nedisponovaly důvodnými pochybnostmi o tom, že v souvislosti s vystavením průvodního osvědčení či vlastním dovozem zřejmě došlo k podvodu. Vzhledem k tomu, že

dosud není vzhledem k pochybení správních orgánů možné zjistit, jaký popis skutečností byl švýcarským celním orgánům předestřen vývozcem, je možné toliko konstatovat, že předmětné osobní automobily byly deklarovány jako automobily původem ve Společenství. Podařilo-li by se tak žalobci, byť dodatečně (časová nesouvislost listin byla žalobci žalovaným vytýkána v jedenáctém, dvanáctém, třináctém, dvacátémprvním, dvacátémdruhém a dvacátěmtřetím napadeném rozhodnutí), prokázat, že předmětné automobily byly skutečně původem ze Společenství, jen stěží by bylo možné v této obecné rovině tvrdit, že osvědčení EUR.1 bylo založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem. Soud na závěr připomíná, že ustanovení čl. 78 odst. 3 celního kodexu ukládá celním orgánům povinnost vzít v úvahu nové skutečnosti, které mají k dispozici.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadená rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadených rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věci vracejí žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000 Kč a v odměně advokáta za 2 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhl.č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, když advokát jménem žalobce podal žalobu. Podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bod 5. vyhl.č. 177/1996 Sb., činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 2.100 Kč, tj. 4.200 Kč za dva úkony právní služby. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Advokát ve věci učinil celkem dva úkony, a proto soud přiznal žalobci částku ve výši 600 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 960 Kč, náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 7.760 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zák.č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zák.č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Krajského soudu v Plzni. Lhůta je zachována i tehdy, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 28. února 2011

JUDr. Zdeněk Pivoňka
předseda senátu